

Det var en gång, och det var längesen dess. Om jag skulle ha varit med på den tiden, så skulle jag inte ha funnits nu, och om jag i alla fall funnits, så skulle jag vara en gammal och grå sagoförtäljare. Jag skulle ha en ny saga eller en gammal saga, och jag skulle hellre sätta ihop en saga själv, än att vara utan någon alls.

Det var en provinskonung i Irland, vid namn Gruagach an Ghair ^{ste} (Snarkungen). Vad för ett rike han nu än kan ha haft, så hade han en fågelsnara och han brukade varje morgon fånga en koltrast.

Han hade tre söner och han skickade ut dem efter fågeln i tur och ordning efter ålder: den äldste i dag, den andre dagen därpå, och den yngste den tredje dagen.

Vad skulle den yngste ha för ett namn om inte Donn O'Dubhthaigh. En morgon sände kungen ut Donn O'Dubhthaigh efter fågeln och när han grep tag i fågeln, talade den till honom och sade: "Släpp ut mig, så skall det gå dig väl." "Så sannt om inte jag det skall göra, och gärna till på köpet," sa Donn O'Dubhthaigh. "Och det emedan det inte blir någon bit till mig i alla fall," för fågeln var så liten. Han öpnade handen och lät fågeln flyga. Så kom han in till sin far, och fadern frågade honom var fågeln fanns. "Han bad mig," sa han, "att jag skulle släppa honom, och så lät jag honom flyga."

"Jaså!" sa fadern. "Inte en enda natt får du sova mer under mitt tak."

"Det gör mig rätt detsamma," sa Donn O'Dubhthaigh, "men du sänder väl inte i väg mig utan min stridsrustning och mina riddon."

Han tog på sig sin rustning och fick sin häst sadlad, och ~~den~~ ^{en stor} reskassa han behövde på vägen, fick han av sin far. Så gav han sig sjungande i väg, än till häst och än till fots, och stannade inte förrän han hade kommit in i Greklands kungarike. Han tänkte att eftersom han själv var kungason, så fanns det ingen som han hellre kunde be om ~~be~~

skydd hos än kungen av Grekland. Men när han kom så långt som till kungsgården, tänkte han, att han ju inte visste vad slags mänska kungen var, och att han kanske skulle låta döda honom utan nåd och förbarmande, och därför var det kanske bäst att vänta och se vad slags lynne och kynne han kunde ha. Han övergav därför kungsgården och tog en annan väg som ledde till ett litet nätt och näpet hus. Han träffade ingen där ut^{om} en gammal gumma. Han bad henne om nattkvarter, men hon sa att hon inte hade någon plats som passade för en sådan kämpe som han.

"Å strunt," sa han, "när du själv trivs med att bo här för jätteman, så är här bra nog för mig för en enda natt." Då bad hon honom binda sin häst vid dörren och komma in. Han steg på och gumman steg upp och satte vatten på elden, och när det hade blivit varmt, hällde hon upp det i en balja och bad honom tvätta sina fötter i det varma vattnet, för han var nog trött. När han hade tvättat sina fötter, reste hon sig och gjorde i ordning kvällsmat. När han hade ätit, gjorde hon i ordning en fin bädd av säv åt honom. Han lade sig, och inte hade han legat länge, förrän det hördes tre skratt, de värsta han nånsin hade hört, och aldrig hade han hört någonting som liknade dem.

"Vet skäms, olycklige och eländige man!" sa hon, "för har du inte hört talas om de tre jättarna som är i strid med sonen till kungen under havet om dottern till kungen av Grekland? Om sonen till kungen under havet får seger över de tre jättarna, så tillhör dottern till kungen av Grekland honom utan knot eller kny, men vinner någon av jättarna över honom, så skall hon tillhöra dem."

"Ack, laga mig hit och laga mig dit! Det är inte jag som ~~hoppas~~ på att få kungadottern," sa Donn O'Dubhthaigh.

Så snart som dagen bröt in, och tidigare än så, steg Donn O'Dubhthaigh^{ty} upp, tvättade sitt ansikte och kammade sitt hår. Gumman hade lagat frukost åt honom, och han åt. Han sadlade och betslade sin häst, och han ledde den vid tygeln tills han kom ner till havsstranden, till

Skämt!

* O kung som jag tjänar! Och o kung, som jag värder! Hur hänger det ihop med de tre skratten? Jag har aldrig nånsin hört något liknande ute eller inne allt sen jag föds blev?"

den platsen där sonen till kungen under havet och dottern till kungen av Grekland promenerade fram och tillbaka på stranden.

När Sonen till kungen, under havet fick se Donn O'Dubhthaigh komma, ^{blev han rätt.} "Olycka och elände över dig!" sa han, ^{till kungsdottern} "Jag går och gömmer mig under en buske, tills jag får se vad han ämnar göra. Det är ~~billräcklig~~ ^{noy} dålighet ⁱ dig för att kunna ge dig i lag med en annan man."

När Donn O'Dubhthaigh kom fram till den unga flickan, hälsade han henne i sådana ordalag som brukades på den tiden och hon hälsade honom med samma ord. Han frågade henne med låg röst, om hon ville låta honom sova en blund i hennes knä. Hon svarade att ^{det skulle han få} ~~hon gärna skulle låta honom det~~, men att hon var rädd att jätten skulle döda honom.

"Om jag sover," sa han, "när du får se jätten komma, så tag betslet och skaka det, så väcker betslet mig." Därpå lade han sitt huvud i hennes knä och somnade, och länge hade han inte sovit, förrän hon fick se fartyget komma på havet.

Hon grep betslet och skakade det, och av allt buller och bång som betslet gjorde, vaknade han och reste sig. Han såg ut över havet vild och vredgad. Han såg det fulla fasta fartyget med seglen hissade fläckiga fläckiga i toppen av den raka masten, och en skur av skum under det och en skur av sand över det, och jätten med fem huvud, fem knölar, fem halsar och fem fötter sittande vid styret. Det var ett stim sill framför honom och ett stim sill bakom honom. Kring hans årblad rullade grå håkaring och i hans stövelstroppar satt sötvattenlax. Den gamla grå håkaringen som var på hans årblad, drog han ner och drog han upp, genom aska genom smaska, genom sina långa ledå tänder och lät den gå ner i en munsbit. Han satte sin ena hand under fartygets akter och sin andra hand under fartygets för och satte det upp på torra landet överst på strandbrinken. Så sa han, att ~~det~~ varken fanns någon man eller någon kvinna i hela den vidriga världen, som skulle skjuta ut fartyget förr än han själv skulle göra det. Jätten och Donn O'Dubhthaigh möttes därefter mitt på stranden.

~~Slycka~~
Dalighet

"~~Slycka~~ och dödsknut på dig, du dålige Donn O'Dubhthaigh, Gruagach an Ghaistes son! ^Ä är det inte oförskämt av dig att komma och kräva min rätt av mig! Du är för stor för en munsbit och för äiten för två, och inte vet jag vilket som är bäst att göra med dig, om jag inte skall kasta dig upp genom luftens skyar så att du bryter nacken när du faller ner."

"Du skall inte göra någondera delen med mig," sa Donn O'Dubhthaigh, "men jag har kommit hit för att kräva rätt och skäl av ditt smutsiga knöliga huvud."

"Vilket vill du helst," sa jätten, "brakande brytande brottning eller grymma grå knivar mellan revbenen?"

"Jag vill helst ha brakande brytande brottning," sa Donn O'Dubhthaigh, "för det är den konst som jag lärt i by och ^{berg} ~~stad~~, i min fars och mors gård, och det är den konst som jag vill visa nu på den plats där mina små fina fötter nu skall trampa på dina stora klumpiga klampar, ditt odjur."

Då de båda grep fatt i varandra, gjorde de lösmark av hårdmark, och hårdmark av lösmark, sprängde springbrunnar mitt i den grå klippan, och det fanns ingen från det understa i världen till det översta i världen som inte var uppmärksam åskådare och ivrigt diskuterade striden mellan de två.

När Donn O'Dubhthaigh såg, att det inte fanns någon man att stjälpas eller hjälpa eller ynka honom, så samlade han själv allt sitt mod och sina krafter. Med det första rycket satte han ner jätten ända till midjan i sanden, i andra rycket ända till axelhålan och i tredje rycket ända till adamsäpplet.

"Grön torva över ditt huvud, du smutsiga odjur," sa han.

"Vänta lite, du den bästa hjälte jag någonsin sett, så skall jag ge dig en gåva som är bättre än mitt huvud."

"Vad är det för en gåva du vill ge mig?" sa Donn O'Dubhthaigh.

"Jag skall ge dig mitt ljussvärd. Ett hugg av det behöver aldrig

^{göras om}
~~upprepas~~, och det ger ljus åt hela världen."

"Jag vill ingenting annat ha än ditt huvud," sa Donn O'Dubhthaigh och drog sin klara klirrande klinga ur skidan och svängde den mot jät- tens hals, så att huvudet slungades nio plogfårors längd från honom. Huvudet försökte komma tillbaka till sin kropp genom ^{kraften av} (trolldomskraft), men han gjorde ett språng mellan kroppen och huvudet, och höll det undan tills kroppen var död. Han satte sig ner bredvid huvudet, och för säkerhets skull tog han upp sin kniv ur fickan, skar tungan ur huvudet och stoppade den i sin ficka. Så reste han sig upp och gick lugnt sin väg, tills han kom till den unga flickan. Hon tänkte att hon skulle sätta ett märke på honom, så att hon kunde känna igen honom. Och så tog hon upp en sax ur sin ficka och klippte av en ^{hand} ~~sax~~full hår över hans högra öra. Han gick hem till gumman, men när Sonen till kungen under havet såg honom gå, grep han tag i huvudet och släpade det med sig till kungen av Grekland och sade att han nu hade vunnit en tredjedel av hans dotter. "Du är bra," sa kungen av Grekland, "om du lyckas de närmaste båda dagarna lika bra som i dag, så är min dotter din utan knot utan kny."

När Donn O'Dubhthaigh hade gått till vila om kvällen och när han just höll på att somna, kom det två skratt de värsta han nånsin hade hört.

"O kung som jag tjänar och o kung som jag vördar! Hur hänger det ihop att det var tre skratt i går och bara två i kväll?"

"Vet skäms, olycklige och eländige man! Vet du inte att Sonen till Kungen under havet i dag har dödat en av dem, och när han har dödat de båda andra under de båda närmaste dagarna, så tillhör dottern till Kungen av Grekland honom utan knot utan kny."

"Ack, laga mig hit och laga mig dit! Det är inte jag som ^{slår} ~~hopas~~ på att få kungadottern."

Så snart dagen bröt in, och tidigare än så, steg Donn O'Dubhthaigh upp. Han tvättade sitt ansikte, han kammade sitt hår, och gumman

hade lagat frukost åt honom. Han lade sadel på sin häst och betsel och gav sig ner till stranden. Han lät hästen beta i gräset och tog betslet med sig i handen.

Men för att göra en lång historia kort, så dödade Donn O'Dubhthaigh de två andra jättarna på samma sätt som han hade dödat den förste, och han skar ut tungorna på dem också och stoppade dem på samma sätt i sin ficka. Och för varje gång han hade dödat en jätte, satte kungadottern ett märke på honom. Den andra dagen klippte hon av en rund bit tyg ur rocklinningen på höger sida. Den tredje dagen klippte hon ett runt stycke av ovanlädret på hans högra sko över stortåspetsen. Det var de tre märken hon hade på en och samma sida på honom.

Varje dag kom Sonen till kungen under havet och tog med sig huvudet av den jätte Donn O'Dubhthaigh hade dödat den dagen, och bar sedan huvudena till kungen av Grekland. När han kom med det sista huvudet, såg han att hans dotter med all rätt tillhörde honom.

"Du är en bra karl," sa kungen av Grekland, "Min dotter är din utan knot utan kny."

Han sände ut inbjudan till bröllopet över hela landet från och med sjuåringar till och med dem som var ~~gråa av ålder~~ ^{gamla som gatan} och på samma sätt till kvinnorna. De bjöds att komma till festen som varade i nio nätter och nio dagar. Det var sed på den tiden att hålla bröllopfesten innan brudparet vigdes. Och när de nio dagarna och de nio nätterna hade gått, kallades paret till vigsel. När bruden kom, nekade hon att gifta sig med brudgummen. Hon stack handen i sin ficka och drog upp ur den det papper som hon hade de tre kännetecknen i. Hon tog hårlocken och sade, att hon aldrig ville gifta sig med någon annan man än den som kan visa, att den hårlocken har suttit över hans högra öra. Så stack hon ner handen i papperet igen och drog upp den tygbit som hon hade klippt ur hans rocklinning, och sade att hon aldrig skulle gifta sig med någon annan man än den, som kunde visa, att den tygbiten passade i ett hål i hans rocklinning under högra axeln. Och så stack

hon åter ner handen och drog upp den runda läderbit som hon hade klippt ur ovanlädret på hans högra stövel.

Hennes far talade och sade, att hon var svår att ställa tillfreds med man, om det inte fanns någon ~~man~~ i riket som hon var nöjd med. Då ~~sagde~~ gumman att det fanns en hjälte i riket som ännu inte ~~var~~ hos honom. ^{hade infunnit sig}

"Skäms, käring! Varför talade du inte om det för mig i tid?" sade kungen av Grekland. "Jag skulle själv gå med bjudning till honom, eftersom han är främling."

Han sände tjugofyra de bästa krigare han hade med bjudning till honom, och han bad dem säga, att det var ett ledsamt missöde som gjort att han inte i tid hade fått veta att det fanns en hjälte där och att framföra hans ursäakter så bra som möjligt.

Donn O'Dubhthaigh satt vid elden i gummans stuga, lugn och stilla, när hövitsmannen för vakten kom in och sade, att kungen råkat ut för ett ledsamt misstag, men de hoppades att han måtte godtaga kungens ursäkt.

"Ack," ~~sagde~~ Donn O'Dubhthaigh, "kungen har ingenting otalt med mig, men jag skall besöka honom, eftersom han har sänt mig bjudning."

Så steg han upp i vagnen, och när han steg ur vagnen vid kungens hus, såg alla klippet i hans hår och hålet på hans stövel. Kungadottern grep fatt i honom och höll hårlocken på det stället där klippet syntes över hans öra.

"Far, passar inte det?" ~~sagde~~ hon. Kungen tog tygstycket och höll det mot hålet under armen på hans rock.

"Far, passar inte det?" ~~sagde~~ hon. Hon grep fatt i hans högra fot med stöveln på, och hon satte den upp på sitt knä, och hon satte läderstycket på hålet.

"Far, passar inte det?" ~~sagde~~ hon. "Jo," ~~sagde~~ fadern.

Så skickade de efter präst och korgosse och så vigdes paret. Och eftersom bröllopgillet redan var över innan Donn O'Dubhthaigh kom, och han inte hade haft något nöje av det, så gav kungen av Grekland

ett likadant gille för hela riket, nio nätter och nio dagar till.

Donn O'Dubhthaigh tillbragte nu en lång tid i kungens gård. Men så en dag tänkte han gå ner till stranden för att se på de tre fartygen som han hade efter de tre jättarna. Han gick ner tillsammans med sin gemål.

Men de tre jättarna i Östra Världen hade en bror som hette Croch-
~~aire~~ ^a Tárnocht. Det fanns ingen man i världen som var trolldomskunni-
gare än han, och han hade lång ragg från topp till tå som de vilda
djuren. Han kom in på havet i en blink och grep dottern till kungen
av Grekland och förde henne bort med sig till Östra Världen.

När Donn O'Dubhthaigh såg att hans hustru hade förts bort av
Croch~~aire~~ ^{se} Tárnocht till Östra Världen, gick han hem till kungen av Grek-
land och sa, att han inte skulle sova två nätter och inte äta två mål
mat i samma hus, förrän han hade dödat Croch~~aire~~ ^{ire} Tárnocht eller själv
dukat under. Så gav han sig av i flygande fläng, i rykande däng, i
rykande röda rappet, så att han tog ett berg i ett språng och en dal
i ett skutt tills nattens dunkel och dimma dalade ner och dolde dagens
däjlighet, och den vita hästen gick under skräppebladen, och skräppe-
bladen gick sin väg, och hararnas flock mötte honom på bergslutningen.

Han kastade sin käpp och dödade en av dem, men det var han inte
nöjd med utan tog den andra i språnget. Han tog fram fnöske och tän-
de eld med stål och flinta. Han gjorde en stor stilig strålände eld,
utan tanke på rök, utan stank utav kök, med en torvbit och två törnbu-
skar. Han tog upp sin fickkniv och flådde den ena haren. En fjärdedel
satte han på spett och de tre andra fjärdedelarna lade han på glöder-
na. När den var lagom stekt kom den Östra Världens stora hund dit.

"Hör du Donn O'Dubhthaigh!" sa den stora hunden, "Kungason från
Irland! Vill du ge mig lite av det som blir över, ett litet ben, som
du ej behöver, en munsbit eller mer, är du snäll om du ger."

"Du det vackraste djur jag nånsin sett," sa Donn O'Dubhthaigh,
"inte är jag så ond och hårdhärtad, att jag inte skulle dela med mig

åt luftens fåglar och markens djur och i synnerhet med en mänska som kommer i min väg. Där är tre fjärdedelar som jag har stekt på glöder och en hel hare som jag inte har lagt hand vid, och när du har ätit allt det, kan du få mer här i trakten."

Donn O'Dubhthaigh lade sig på ena sidan om elden, och den stora hunden lade sig på andra sidan, ^{tills} så att han såg morgonhimmeln ljusna. Han reste sig upp och skakade sömnen av sig för att gå vidare ^{nästa} ~~den andra~~ ^{nästa} dagen.

"Hör på vad jag har att säga dig, Donn O'Dubhthaigh!" sade den stora hunden. "Vad helst du ser springa på marken och som du vill ha, så kalla bara på den stora hunden i Östra Världen, så skall jag vara hos dig."

Donn O'Dubhthaigh gav sig åstad och det hände ungefär detsamma som förra dagen, och den bruna höken från Östra Världen kom till honom. När de skildes åt, sade höken till honom, att vad helst han fick se i luftrymden och som han ville ha fatt i, skulle han bara kalla på den bruna höken i Östra Världen, så skulle den komma.

Den tredje dagen hade han ungefär samma äventyr som första dagen tills den djupgröna uttern i Östra Världen kom till honom. Och den djupgröna uttern sade: "Vad helst du får syn på i vattnet och som du kan vilja ha, så kalla bara på den djupgröna uttern i Östra Världen, så skall jag vara hos dig!" Och det är inte hela mitt råd, utan i dag vid middagstid kommer du till en havsstrand och där finner du en båt uppdragen på land; fören vetter mot strandbrinken och aktern mot havet. Vänd den helt om, skjut ut den och glöm inte att därvid först själv hoppa i den, för eljes får du aldrig mer tag i den. Aldrig såg du ett fartyg som säkrare än den för dig in till den ö där Crochaire Tárnocht vistas. Vänd den om och drag upp den i gröna gräset, så att du slipper besvär med den igen, för eljes kan det gå illa."

Vid middagstiden kom han till havsstranden, och han fann båten såsom den djupgröna uttern hade sagt. Han grep tag i båten och vände den

och sköt ut den på vattnet. Med ett språng var han i den. Båten for åstad och aldrig såg någon i världen ett fartyg fara så, som tills den kom in till ön där Crochaire Tárnocht bodde.

När han steg ur båten, vände han och grep fatt i fören och drog upp den på gräset, och vände den upp och ned. Så gick han vidare tills han kom till Crochaire Tárnochts gård.

När hans hustru fick se honom träda in, steg hon upp, kvävde honom med kyssar, dränkte honom med tårar och torkade honom med dukar av finaste siden och sammet.

^{Sälighet}
"Olycka och dödsknut på dig! det är inte sådant som jag vill ha utan mat om du har."

Hon dukade fram middag och när hon hade satt fram den åt honom, ställde hon sig i dörren av fruktan att Crochaire Tárnocht skulle överraska honom. Crochaire Tárnocht var varje dag ute och jagade på ön och därför stod hon på vakt.

Donn O'Dubhthaigh såg sig omkring i huset och fann ett vapen och så lyfte han upp en stor stenhäll som låg på härden och under den grävde han ut lagom plats åt sig själv. Så bad han dottern till kungen av Grekland att lägga tillbaka stenhällen som den var förut, så att hon såg att den riktigt passade in. Hon lade tillbaka hällen som den hade legat och sade, att ingen man i Irland skulle kunna märka att den nånsin var rubbad. Kort efter att det var gjort, fick hon se Crochaire Tárnocht komma utanför dörren.

"Fód, fód, féasóg! Jag känner lukten av en lögnaktig irländare i mitt hus."

"Du känner lukten av irländare varje dag sen du tog mig med dig, och varför oroar den dig då nu?"

"Ack, om den rätt känns, så oroar den mig inte det minsta vidare."

Hon gav honom mat, men han blev inte ens halvmätt. Han började på med de fåglar han hade dödat under jakten och han åt dem med fjädrar och allt, precis som de var. Sen det var gjort, var han ordentligt

mätt, och när hon såg att han var belåten, frågade hon honom var han hade sin själ, så att hon kunde skydda och vårda den. Han sade att hans själ var i kvasten som hon brukade sopa huset med. Sedan talade hon inte vidare förrän nästa dag när han hade gått på jakt och hon hade lyft upp stenhällen och släppt ut Donn O'Dubhthaigh.

Hon gav honom frukost, och sen tog hon fatt i kvasten och prydde den med ädelstenar, pärlor och guld så att den blev riktigt grann. Sen satte hon kvasten i köksfönstret och vaktade dörren tills hon såg Crochaire Tárnocht komma. Då gömde hon Donn O'Dubhthaigh under stenhällen och satte sig i en gyllene stol och log av förnöjelse över hur grann hon hade gjort Crochaire Tárnochts själ.

"O kung som jag tjänar och o kung som jag vördar!" sa Crochaire Tárnocht. "Du håller visst på att bli galen! Min själ är inte i kvasten utan i den där klubban."

Hon tog bort all grannlåten från kvasten, och sen talade hon inte vidare förrän nästa dag, då Crochaire Tárnocht hade gått på jakt och hon hade släppt ut Donn O'Dubhthsigh från hans gömställe under härden och gett honom frukost. Så gick hon bort till klubban, och hade hon gjort kvasten grann dagen förut, så gjorde hon nu klubban ännu grannare.

När hon hade gömt Donn O'Dubhthaigh under stenhällen igen, satte hon sig i den gyllene stolen framför klubban, och när Crochaire Tárnocht kom in, talade han och sade på samma sätt: "O kung som jag tjänar, o kung som jag vördar! Kvinna, du är rent tokig som gör dig så mycket besvär med min själ, som du i alla fall aldrig nånsin får tag i. Kom hit till dörren ett tag! Ser du det där trädet? Inne i det finns ett får och i det en and, och det är ett ägg i anden, och endast om man får fatt i det ägget och slå^r det mot den bruna fläcken i min högra armhåla, är det möjligt att döda mig. Inte ens sju bataljoner fianna skulle kunna göra det."

När Crochaire Tárnocht följande dag steg upp och gick ut för att jaga på ön, väntade Donn O'Dubhthaigh tills han kommit bort på den avlägsnaste delen av ön. Då tog han Crochaire Tárnochts yxa, slipade den riktigt skarp och gick bort till trädet. Vid det första hugg han gav trädet, gav trädet till ett vrål så starkt, så att Crochaire Tárnocht hörde det. Och för varje hugg mot trädet vrålade det ännu värre, tills fåret plötsligen rusade ut ur trädet. Emedan fåret var så starkt förtrollat, kunde det springa i väg så hastigt att Donn O'Dubhthaigh blev alldeles häpen, så att han inte strax kom att tänka på hundens råd. När han nu såg fåret försvinna, så ropade han emellertid: "Ack, store hund i Östra Världen! Var är du nu?" "Här är jag, din stackare, och du har spelat mig ett spratt," sa den.

Var fåret snabbt genom trolldom, så var emellertid hunden snabb av naturen. Han rusade efter fåret och det dröjde inte länge förrän han rev det i bitar. Men för att göra en lång historia kortare, flög, anden som var i fåret ut tills den bruna höken i Östra Världen dödade den och ägget föll i havet.

Donn O'Dubhthaigh kallade då på den djupgröna uttern, och uttern gav sig ut i havet och dök ner på sandbotten och så kom han tillbaka med ägget i munnen. Just då var Crochaire Tárnocht helt nära Donn O'Dubhthaigh.

"Donn O'Dubhthaigh öppna din högra hand!" sa uttern, "och skilj dig inte på något villkor från vad jag nu lämnar dig, förrän du skall slå Crochaire Tárnocht med det. Vänta tills han lyfter handen för att gripa fatt i dig, så att det blir dig möjligt att träffa rätt!"

När dottern till kungen av Grekland såg att han lät Crochaire Tárnocht komma sig för nära, ropade hon: "Donn O'Dubhthaigh! Ge mig ägget så att jag får se det!"

"Å, aldrig har jag känt styrkan i min hand vara bättre än nu."

Crochaire Tárnocht angrep honom och lyfte handen för att gripa tag i honom, men då kastade Donn O'Dubhthaigh ägget på honom och

träffade den bruna fläcken. Med detsamma föll Crochaire Tárnocht död, och i dödsögonblicket sa han: "Min välsignelse åt dig och min förbannelse åt den som har hjälpt dig och rått dig!"

Donn O'Dubhthaigh och dottern till kungen av Grekland återvände till Crochaire Tárnochts gård och grund, och när de hade vilat sig, gav de sig ner till båten. Donn O'Dubhthaigh vände den rätt och sköt ut den i havet. De fyllde den med Crochaire Tárnochts guld och skatter, och när det var gjort, steg de själva i båten. Så for båten åstad och stannade inte förrän den kom fram till kungens av Grekland gård och grund vid samma strand ^{der} de tre jättarnas fartyg låg.

Han lastade ut guldet och silvret och alla andra skatter som fanns i båten. När kungen av Grekland såg att han hade kommit tillbaka, och att han hade gjort också det tredje stordådet, så blev han så glad så att han sände ut bud över hela riket att alla skulle komma till ett nytt gille som skulle räcka nio nätter och nio dagar.

Efter allt mitt besvär gav han mig inte annat än byxor av potatismos, strumpor av surmjölk och skor av papper. Det är slutet på min historia.